

„Pane, neviem ako sa modliť.“

Napísal si mi: „Modliť sa znamená hovoriť s Bohom. Ale o čom?“ – O čom? O ňom, o sebe: o твоjich radoostiach, smútkoch, o úspechoch a zlyhaniach, o vznešených túžbach, o bežných starostiach... o slabostiach! A o tvojej vďake a твоjich prosbách, o Láske a odprosení. Jedným slovom: spoznávať Jeho a spoznávať seba: »zblížiť sa!« (Cesta, 91)

Ako sa máme modliť? Odvažujem sa tvrdiť, a nebojím sa, že by som sa zmýlil, že existuje mnoho, nekonečne mnoho spôsobov, ako sa modliť. No ja by som si pre vás prial skutočnú modlitbu Božích detí, a nie len slovné cvičenia pokrytcov, ktorí by si mali vypočuť Ježišove slová: „*Nie každý, kto mi hovorí: „Pane, Pane, ´ vojde do nebeského kráľovstva.*“ Tí, čo jednajú z pokrytectva, možno dosiahnu « zvuk modlitby – píše sv. Augustín – ale nie jej hlas, pretože v nej chýba život »[481] a snaha plniť vôľu Otca. Nech je naše volanie „Pane“ spojené s účinnou túžbou uskutočňovať vnútorné podnety, ktoré v našej duši vzbudzuje Duch Svätý. (...)

O modlitbe hovorím neustále a s Božou pomocou o nej budem hovoriť i naďalej. Asi okolo roku 1930, keď sa

pri mne ako mladom kňazovi
zhromažďovali ľudia zo všetkých
spoločenských vrstiev –
vysokoškoláci, robotníci, zdraví i
chorí, bohatí aj chudobní, kňazi i
laici – snažiaci sa nasledovať Pána z
väčšej blízkosti, vždy som im radil:
modlite sa. A keď mi dakto namietol:
veď ani neviem, ako začať, odporučil
som mu, aby vstúpil do Pánovej
prítomnosti a zveril sa mu so svojimi
pochybnosťami, ťažkosťami a
dokonca i s touto sťažnosťou: Pane,
veď ja ani neviem, ako mám začať.
Často stačila táto pokorná, dôverná
prosba, a vzťah ku Kristovi sa začal
upevňovať; začal sa pravidelný
kontakt medzi ním a týmto
človekom. (Boží priatelia, 243-244)